

Sygn. akt II Cz 601/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 3 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marian Raszewski

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Spółka jawna z siedzibą w K.

przeciwko dłużnikowi Przedsiębiorstwu Budowlanemu Usługowo – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.

na skutek skargi dłużnika na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu E. M., sygn. akt KM 163/14

w przedmiocie zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 26 sierpnia 2014 r., sygn. akt I Co 901/14

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 601/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił wniosek dłużnika Przedsiębiorstwa Budowlanego Usługowo – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. o zwolnienie od kosztów sądowych w postępowaniu zażaleniowym z powodu niewykazania, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł dłużnik zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylecia oraz zasądzenia od wierzyciela na rzecz dłużnika kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że oddalenie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych było bezzasadne z uwagi na okoliczność, iż wnioskodawca znajduje się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, ponosząc straty, a nadto posiadając zadłużenie kredytowe w wysokości 18 mln zł, które są na etapie windykacji, jak również, co do których toczą się postępowania egzekucyjne prowadzone przez komorników sądowych na łączną kwotę około 700 tys. zł. W toku tych egzekucji doszło do zajęcia rachunków bankowych dłużnika oraz wszystkich środków trwałych – pojazdów i maszyn, jak również sprzętu komputerowego.

Nadto skarżący podniósł, że w niniejszej sprawie zachodzi nieważność postępowania z uwagi na jej rozpoznanie przez sąd niewłaściwy miejscowo.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 767 § 1 zd. 1, 3 i 4 k.p.c. do rozpoznania skargi na czynności komornika właściwy jest sąd rejonowy, przy którym działa komornik. Jeżeli do prowadzenia egzekucji został wybrany komornik poza właściwością ogólną, skargę rozpoznaje sąd, który byłby właściwy według ogólnych zasad.

Na podstawie art. 27 § 1 k.p.c. i art. 30 k.p.c. w zw. z art. 767 § 1 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. należy uznać, że sądem właściwym według zasad ogólnych jest sąd, w którego okręgu dłużnik ma siedzibę.

Dłużnik ma w chwili obecnej siedzibę w P.. Jak wynika jednak z informacji zawartych w KRS, obecna siedziba dłużnika została zarejestrowana po dniu wszczęcia egzekucji. Poprzednia siedziba dłużnika mieściła się natomiast w K.. Oznacza to, że w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu E. M., co nastąpiło najpóźniej – mając na uwadze datę zaskarżonych czynności – 19 marca 2014 r., dłużnik miał siedzibę w K., a zatem właściwymi organami egzekucyjnymi do jego prowadzenia byli Sąd Rejonowy w Kaliszu i działający przy nim komornicy sądowi. Należy uznać, iż na zasadzie art. 15 § 1 k.p.c. w zw. art. 13 § 2 k.p.c. organy te pozostały właściwe, pomimo zmiany siedziby dłużnik po wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Tym samym sądem właściwym do rozpoznania skargi na czynność tego komornika, jest – na podstawie powołanych przepisów – Sąd Rejonowy w Kaliszu. W tym stanie rzeczy nie można uznać za słuszny zarzut skarżącego, że zaskarżone postanowienie zostało wydane przez sąd niewłaściwy miejscowo.

Nie można także podzielić zarzutu skarżącego, jakoby oddalenie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych było bezzasadne z powodu niewykazania niemożności ich poniesienia. Jak stanowi art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j. t. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) warunkiem koniecznym do przyznania zwolnienia od kosztów sądowych osobie prawnej jest wykazanie przez nią, że nie ma ona dostatecznych środków na ich uiszczenie. Oznacza to, że nie są wystarczające same twierdzenia wnioskodawcy dotyczące jego sytuacji materialnej, lecz konieczne jest wykazanie tych twierdzeń w sposób wskazany przez sąd. W wykonaniu tego zobowiązania wnioskodawca przedłożył m.in. bilans sporządzony na dzień 31 grudnia 2013 r., rachunek zysków i strat sporządzony za okres 1 stycznia 2013 r. – 31 grudnia 2013 r. oraz zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu za rok 2013, z których to dokumentów wynika, iż w okresie tym, jak również w 2012 r., poniósł stratę finansową. Samo poniesienie straty nie jest jednak wystarczające do uznania niemożności poniesienia kosztów sądowych i to tak w niewielkiej kwocie jak 30,00 zł. Jak wynika bowiem z przedłożonych dokumentów, na dzień 31 grudnia 2013 r. skarżący posiadał środki trwałe w budowie w kwocie 4.812.321,41 zł, zapasy w kwocie 9.122.506,29 zł, należności krótkoterminowe w kwocie 3.707.096,61 zł oraz zrealizował inwestycje krótkoterminowe na kwotę 149.312,80 zł. Nadto przychód netto ze sprzedaży skarżącego w 2013 r. wyniósł 14.851.634,15 zł, a zysk z tej sprzedaży, po odjęciu kosztów działalności operacyjnej, wyniósł 894.846,29 zł. Dodatkowo zysk z działalności operacyjnej wyniósł 776.766,80 zł. Strata z działalności gospodarczej została wygenerowana jedynie poprzez koszty finansowe w postaci odsetek od zobowiązań pieniężnych.

Powyższe wskazuje, że wbrew twierdzeniom skarżącego, wnioskodawca posiada lub też jest w stanie wygenerować środki finansowe na uiszczenie kosztów sądowych w tak niewielkiej wysokości, co wynika z faktu, że nadal prowadzi działalność gospodarczą na dużą skalę, która generuje wysoki przychód. Obciążenia wnioskodawcy z tytułu zobowiązań wobec instytucji kredytowych nie mogą wyprzedzać zobowiązań publicznoprawnych.

Tym samym należy uznać, że wnioskodawca nie dopełnił wystarczających czynności, aby uprawdopodobnić okoliczności, na których oparł swój wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych.

W tym stanie rzeczy oddalenie przedmiotowego wniosku znalazło całkowite uzasadnienie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.